

Diamanten op het web

Regina Jansen

Lotte's keus
Het leven gaat door.

Diamanten van op het web; een vervolg van Hartslag van het Leven.

Opgedragen aan alle mensen die de moed bezitten om hun diamanten te vinden in het leven.

Het leven is als een web met een dikke spin erin. En het web is het leven he, werken, eten, wonen, slapen, leren en zo. En die spin wil je graag als eten hebben maar soms heb je druppels die als diamanten schitteren in een web. Die zorgen ervoor dat je niet vast zit en brengen sprankels naar je toe.

Omslag Fotor/Regina Jansen ontwerp

<https://www.reginajansen.nl>

facebook: Boeken van Regina Jansen

fonts: Paprys

Print on demand uitgeverij: <https://www.bookmundo.com/nl/>

© Regina Jansen 2026

ISBN 9789403 873626

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/ of openbaar gemaakt worden door middel van druk, fotokopie of op welke wijze dan ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de schrijfster.

Alle voorkomende personen zijn ontleend aan de fantasie van de schrijfster.
Elke gelijkenis met bestaande personen berust op toeval.

Gespannen keek ze naar de test. Ze had al een aantal keren de gebruiksaanwijzing gelezen en nog durfde ze het niet. Wat als ze wel zwanger was? Wat als ze niet zwanger was? Wat als?

Haar hand beefde toen ze de handelingen uitvoerde. En daarna begon het wachten... Ze telde de tegels, eerst aan de ene kant en toen aan de andere kant en ze was de uitkomst meteen kwijt.

Wat moest ze doen als ze zwanger was? Wat moest ze doen als ze niet zwanger was? Ze keek naar zichzelf in de spiegel. Duidelijk was nog het kind in haar te zien. En ze had de vormen van een jonge vrouw. Ze was geen van beiden.

Met een diepe ademhaling keek ze. En ze bleef kijken. Lotte wist niet of ze huilen moest of lachen.

-Je laat het maar wegmaken. Ik wil er niets mee te maken hebben.

Hij keek naar haar alsof hij vies van haar was.

-Je zei dat een condoom niet nodig was. Je zei dat het de eerste keer niet kon.

-Dat is waar. Het is niet van mij.

-Dat is het wel. Je was mijn eerste.

Haar handen waren tot vuisten gebald en de tranen smoorden haar stem.

-En je bakte er niets van.

Hij liet haar staan in het fietsenhok en Lotte stond daar een uur later nog.

Hij was haar grote liefde en hij had haar alleen gebruikt om seks te hebben.
Hij had haar alleen pijn gedaan.

Totaal onverwachts kwam haar tante bij oma de kamer in op moedersdag.
Haar ogen lichten op. Maar het duurde even of de sfeer was omgeslagen.
En alle hoop leek verloren toen ze de motor weg hoorde brullen. Achter haar tantes rug werd er flink geroddeld.

Hoe graag wilde ze even praten met haar stoere tante. Ze was wel erin geslaagd om te ontsnappen van haar smorende familie. Feona was vrij en had een geweldig interessant leven opgebouwd als drummer. Ze deed het toch maar.

Inwendig diep zuchtend boog ze haar hoofd en bekeek haar broertje die alleen maar aan het gamen was. Ze keek naar haar vader die niets zei. Hij sprak zijn vrouw nooit tegen. Het leek net een leeg omhulsel. Haar moeder had een harde trek om haar mond. Lotte kon zich niet herinneren dat die mond nog wist hoe het moest lachen.

En zij?

Ze probeerde overal tussendoor te glippen. Ze had haar leven voor zich maar dat scheen ten einde te lopen voordat het kon beginnen.

-Wat zeg je?

De blik van haar moeder was zo ongeveer hetzelfde.

-Mijn dochter wordt niet zwanger. Wat ontzettend dom.

-Ik ben het al.

Het had zoveel moeite gekost om haar moeder te confronteren.

-Je laat het maar weghalen en zet er een streep onder.

-Nee.

Het was eruit voordat ze het in de gaten had.

-Wat zeg je?

Misschien wel voor het eerst sprak ze haar moeder tegen.

-Nee. Het klonk zacht maar vastbesloten. Lotte luisterde amper naar wat haar moeder zei. Wat er ook gebeurt, ze kon het niet weg laten maken.

Misschien omdat het van haar was. Een onschuldig vruchtje dat uit ging groeien tot een mensje. En het was haar taak om het te beschermen en lief te hebben.

-Hoe ga je dat doen? Je hebt niets. Geen huis, geen werk. Je bent net van school af en je begint zo aan je vervolgopleiding.

Maar Lotte luisterde niet. Ze legde haar hand op haar buik en keek even naar haar vader die stokstijf in zijn stoel zat. Zelfs haar broertje keek op van het gamen. Met open mond keek hij zijn moeder en zijn zus aan.

-Eruit. Je hoeft niet meer terug te komen.

-Maar. Dat had ze niet verwacht maar een blik op haar moeder pakte ze haar portemonnee en jas en liep weg. Ze sloeg de deur keihard dicht.

En dan loop je door de straten, langs de winkels en ze wist maar een ding. Naar haar tante toe. Stom, ze had de mobiel mee moeten nemen.

Blij dat ze niet betrapt werd met zwartrijden liep ze door de straten naar de flat van haar tante. Maar daar was alles anders. Het was helemaal afgezet en

de stank van verbranding hing zwaar over de straten. Niet gelovend wat ze zag. De flat was in vlammen opgegaan. Het hele blok was afgezet. Met open mond leek ze naar de ravage. Waren er slachtoffers gevallen? Hoe ging het met haar tante? Was ze dood?

En wat nu? Misschien sliep ze wel bij een muzikant. Maar ze had geen idee hoe ze haar tante kon bereiken. Toch terug naar huis? Nee, dat moest ze haar baby opgeven en reken maar dat haar moeder haar nooit zou vergeven. Verslagen ging ze op een bankje zitten en wist het nu helemaal niet meer. Ze had niets. Geen telefoonnummer of email. Haar tante was drummer maar Lotte had geen idee bij welk band.

Ze was altijd een eenling, ging nooit naar feestjes of bijeenkomsten. Het liefst zat ze op haar kamertje. Ze had helemaal niemand. Op school was ze een buitenbeentje en haar vader zou niets durven zonder zijn vrouw.

Daar zat ze dan, op een bankje, moe en hongerig. Er moest een manier te vinden zijn om haar tante te zoeken. Ze was drummer in een rock and roll band en reed motor. Ze trad regelmatig op in theaters en zo.

Maar hoe Lotte ook zocht op de bibliotheek, ze vond niets.

De eerste nacht boekte ze een hotel. Ze pinde driehonderd van haar rekening en nam een heel goedkoop hotelletje met de badkamer op de gang. En daar zat ze dan in een klein, bruin kamertje. Haar hoofd suisde. Ze staarde naar een klein bureautje waarvan de hoeken versleten waren. Er zat ook vlekken op. Afwezig staarde ze naar buiten, naar een steegje waar ze op uit keek. Zo had ze het niet voorgesteld. Ze had verwacht dat ze samen aan het lachen waren op de bank. Natuurlijk zou Feona vertellen dat ze bij haar kon wonen. Maar blijkbaar sliep Feona bij een van haar vele vrienden. En zij

Lotte, was totaal haar weg kwijt. Ze wist niet meer wat te doen en hoe ze haar tante moest bereiken.

Toen ze de volgende dag haar verblijf wilde verlengen, weigerde haar pasje. Lotte schrok. Haar moeder had het pasje geblokkeerd. Weg was haar spaargeld. Iets van vijfhonderd euro.

Lotte liep de straat op en probeerde een plan te bedenken. Ze moest haar tante vinden. Ze liep met een stel kletsende vriendinnen het sportcentrum in en verborg zich in een schoonmaakkast vol afgedankte spullen. Ze maakte een klein en verborgen hoekje van oude versleten matten en wachtte af.

En eindelijk werd het stiller en donker en met een luïd kloppend hart sloop ze door de gang, dicht tegen de muur aan en at wat uit de kantine. Haar ervaring van onopgemerkt zijn, kwam haar van pas. En er was altijd wel wat te eten in de kantine of keuken.

Ze moest alleen oppassen dat er geen alarm afging. Dat gebeurde toch een keer in de sportkantine. Daar had ze het alarm waarschijnlijk getriggerd. Snel verborg zich in de schoonmaakkast. Na spannende uren met de beveiliging was ze weer alleen. En ze durfde niet meer terug te keren naar het sportcentrum.

Als je honger hebt kun je het beste in prullenbakken bij cafetaria's en in de klike's bij restaurants zijn. Soms had ze geluk en vond hele stukken brood of salade. En soms sliep ze in struiken op karton waar ze echt bang was voor mensen. Ze zag verslaafden en zwervers en hoopte maar niet dat ze ook zo zou worden. Wassen deed ze op openbare toiletten van het ziekenhuis.